

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Спасіння у вірі і боротьбі

Передплатний індекс 33545

КИЇВ, БАЙКОВЕ, МІХНОВСЬКИЙ...

НЕХАЙ КУЛІ МИНАЮТЬ!

10 листопада 2024 р. на центральній алеї Байкового кладовища урочисто відкрито погруддя ідеологові Української держави Миколі Міхновському. Погруддя вишукане, найкраще на алеї. "Високий, грізний та імпазантийний", – так казав на Міхновського його друг Юрій Коллард. Таким вийшов і пам'ятник. Автор-скульптор Ігор Семак, козак Історичного клубу "Холодний Яр".

На пам'ять про Міхновського і тих, кого він спонукав до боротьби за Українську державу, бандурист Юрко Слюсар виконав пісню "Повіяв вітер степовий".

Як стихла тужливо-світла пісня, Роман Коваль запросив друзів покласти квіти. І поки люди вшановували дорогу нам людину, Роман Коваль продовжував: "Серед цих осінніх букетів є й квіти від імені прикордонниці Ірини Неглядової та Ганни Счасної із Січеслава, вірної дружина сл. п. козака "Правого сектору" Андрія "Сім'янина". 2000 грн пожертвував на пам'ятник кобзар Михайло Коваль із Черкащини, син якого Роман 13 вересня 2022 р. безвісти пропав на Бахмутщині... 3000 грн на пам'ятник Міхновському пожертвував Геннадій Антіпов, батько Дениса Антіпова, який поліг за Україну 11 травня 2022 року. Ми поставили Денисові пам'ятник у Холодному Яру... А найбільші внески здійснили Максим Коляденко та Олексій Мушак – кожний з них офірував по 120 тисяч грн".

Кобзар Василь Лютий пречудово виконав пісню "Вечірня молитва" на слова славного старшини Армії УНР Юрія Дарагана (музика Василя Лютого).

Далі промовляли доктор історичних наук Тарас Чухліб; спів-

фундатори пам'ятника Максим Коляденко та Олексій Мушак; земляк Миколи Міхновського Євген Чубук (фермер, благодійник, козак Історичного клубу "Холодний Яр"); поет Дмитро Луняка і представник хорунжої служби 12-ї бригади спеціального призначення "Азов" НГУ Євген Вдовиченко – "Кандидат".

Співав геніальний Тарас Компаніченко – Український революційний марш "Шалійте, шалійте, скажені кати" (сл. Олександра Колесси, муз. Анатолія Вахнянина) та "Завжди Україна буде" (сл. Д. Корчинського, у редакції Т. Компаніченка, муз. Тараса Компаніченка).

Зачитала свій вірш чудова поетка Юлія Кашпуренко, до слова, лейтенант медичної служби, хірург Київського військового шпиталю, нагороджена відзнакою головнокомандувача ЗСУ Валерія Залужного "Хрест Військова честь".

Цього дня Роман Коваль з великою радістю прийняв Юлію до лав Історичного клубу "Холодний Яр", під оплески вручив їй посвідчення та знак клубу. Ось остання строфа вірша:

І я не знаю, що йому сказати:
що я боюся... й не боюся втрати,
бо все, у що я вірю, – його сила?
Або що – де і що б я не робила –
повторюю: солдате, що еси
в самому пеклі, на землі й на
небі,

постій за нас,
я вірю у тебе.

Участь у вшануванні Миколи Міхновського взяли Оксана Жованик (вірна дружина сл. пам. Андрія Жованика, Героя України),

народна артистка України Світлана Мирвода, захисник донецького аеропорту Микола Тихонов (майор ЗСУ), український співак Поль Манандіз, Ілля Гайдук (сестра полеглою за Україну Ілька Гайдуса – "Чучупака"), директорка видавництва Марка Мельника Оксана Герасимюк, поет Владлен Ковтун, народний депутат України Микола Княжицький, народний депутат України 3-го скликання Ігор Гаврилов, вояки "Азова" та інші славні люди.

Поширював книги Історичного клубу "Холодний Яр" Микола Гребінник. Чудову озвучку безкоштовно забезпечив Василь Панченко. Працювала знімальна група Ростислава Мартинюка, фотографували Ігор Рубцов, Юрій Слюсар та Олександр Вакулєнко.

Щира подяка жертводавцям! Ось імена цих гарних людей: Новак Максим, Свиридова Катерина – по 200 грн, Чуприна Максим – 250 грн, Переяслов Олександр, Ісаков Леонід, Купріянець Тетяна, Кокота Микола – по 300 грн, Яременко Галина, Лисий Іван, Фабер Світлана – по 500 грн, Іваненко Дмитро – 600 грн, Мазурок Віра, Авраменко Роман – по 1000 грн, Поліщук Павло – 1488 грн, Кривобок Володимир – 1776 грн, Коваль Михайло – 2000 грн, Антіпов Геннадій та Чубук Євген – по 3000 грн, Буліч Вячеслав – 5000 грн, Владислав Жалдак – 10000 грн, Олексій Мушак – 120000 грн, Максим Коляденко – 120000 грн.

Щира вдячність дієвим однодумцям за спільну добру справу!

Наприкінці Тарас Компаніченко, Василь Лютий, Юрко Слюсар, гомінчанка Леся Діденко і Тарас Чухліб чуттєво заспівали стрілецьку "Ой у лузі червона калина". А ми всі підхопили!

Урочистості завершилися покладанням квітів на могили наших друзів – Олега Куцина та Андрія Жованика, козаків Історичного клубу "Холодний Яр", які полягли за Україну у 2022 році.

А вже як майже всі розійшлися, Роман Коваль, Микола Гребінник, Ірина Оксинь, Владислав Карпенко і його сини-пластуни тихо вшанували могилу Міхновського, що за 50 метрів від його пам'ятника на центральній алеї.

Миколі Міхновському слава! Честь усім, хто поліг, і тим, хто продовжує боротьбу!

Організатори свята: Історичний клуб "Холодний Яр", Благодійний фонд "GloryUA", Благодійний фонд "Україно! Я за тебе!"

Мальву Кржанівську ми прийняли до Історичного клубу "Холодний Яр" 3 травня ц. р. під час ушанування Миколи Міхновського біля його пам'ятника. А посвідчення мали намір урочисто вручити в червні під час 29-х вшанувань героїв Холодного Яру, у Мотрині монастирі, на могилі сотника Івана Компанійця. Але Мальва потрапила в автомобільну халепу і до Холодного Яру не дійшла...

І ось позавчора отримав від неї листа: "Іду на фронт. Мрію поїхати вже козачкою Історичного клубу «Холодний Яр»".

І от 25 листопада я урочисто поцілував Мальву, пригорнув до себе, вручив посвідчення та в присутності її командира – друга Ілька – сказав, що Мальва є не лише гордістю нашого історичного клубу, а й українського народу.

Хочу сказати, що Мальва – щаслива козачка, бо її командир – національно свідомий українець, учасник АТО з 2015 р., а ще читач моїх книжок, зокрема про отамана Зеленого.

Людина світла, вихована, тверда в переконаннях. І брат у нього такий же. Після важкого поранення, пролікувавшись, повернувся на фронт.

Друг Ілько також написав заяву до Історичного клубу "Холодний Яр". Для нас це честь! І радість!

Щиро дякую за участь у Визвольній боротьбі нашого народу – і йому, і його слухняній (сподіваюся на це!) козачці Мальві!

А книги, які я передав до їхньої частини, нехай зігрівають серця пам'яттю про наших воєвничих дідів.

Нехай кулі минають!

Роман КОВАЛЬ

Продовження. А ось як це сприйняла Мальва Кржанівська. "Головна подія мого вчорашнього дня, – написала вона, – а якщо чесно, й одна зі знакових подій мого життя – вчора я отримала з рук Романа Ковалю посвідчення козачки Історичного клубу «Холодний Яр». Пан Роман прийняв мене до клубу ще в травні, але все ніяк не вдавалося потрапити на урочисте вручення. Але перед від'їздом на бойову ротацию ми з командиром заїхали до пана Романа додому, і це було сердечніше, ніж якимось вручення відбулося в людному місці! Бо ж це була домівка визначного письменника сучасності, де кожна книжечка і світлина дихають українською історією боротьби. А ще була присутня моя мама, яка встигла приїхати провести і, звісно ж, дати домашніх смаколиків. Що може бути емоційніше, ніж слухати, як великий історик, письменник сучасності каже, що ти – справжня козачка, у присутності мамі і командира!.. Щаслива, засинаю далеко від домівки".

РОБИ ЯК Я

Хочу висловити свою думку щодо значення "Незборимої нації". Газета потужно працює на консолідацію суспільства навколо справжньої історії України, навколо національних цінностей. Ділюся досвідом, як допомогти цьому процесу. Щорічно передплачую газету адресатам моєї малої Батьківщини. Ось і нині передплатив, окрім як для себе, ще 5 примірників на Корсунщину – педагогічного коледжу, центральній районній бібліотеці, Державному історико-культурному заповіднику, міському управлінню культури, сусідці Катерині Дмитрівні та ще один примірник Марії Миколаївні в с. Таганча Канівського району, де я народився. Це варто робити. Долучайтесь!

Владлен КОВТУН, поет, член Національної спілки письменників України

“КОХАЮ КРІЗЬ СВІТИ!!!”

Рік...
12 місяців, як тебе не стало.
365 днів, як Сашко став найдорослішим чоловіком у нашій родині.
8760 хвилин, як Ліза втратила свій Всесвіт.
535600 секунд, як Валентин не може звернутися до тебе і запитати: "Тату, коли ти нарешті прийдеш?"
0 днів – стільки тебе бачила Зоряна.
ВІЧНІСТЬ – стільки триватиме наше кохання!!!
Коханий, без тебе холодно та бридко в цьому світі...
Важкий рік без тебе... скільки ще їх таких буде.
КОХАЮ КРІЗЬ СВІТИ!!!
Незламна, Безстрашна, Всесильна!
Навіки твоя Зірка.

Ірина ШМАТКО

ОТАМАНИ ОЖИЛИ В ДІЯЧАХ ОУН

8 листопада 1914 р. в с. Реклинці, тепер Сокальського р-ну Львівської обл., народився Дмитро Маївський – "Косар", член бюро Проводу ОУН, головний редактор органу ОУН "Ідея і чин", генерал-політвиховник УПА, лицар Золотого хреста заслуги УПА (по смертно).

У серпні 1941 р. Дмитро Маївський на чолі Північної похідної групи ОУН(б) прибув на Київщину, зокрема в с. Пашківку. Дмитро Маївський узяв собі за псевдо повстанське ім'я отамана "Косаря", який вів збройну боротьбу до кінця грудня 1929 року. Справжнє

його ім'я – Пилип Дранник, він із с. Княжичів, що неподалік Пашківки (тепер Макарівської селищної громади).

1941 року Маївський став заступником Крайового провідника ОУН Дмитра Мирона, який узяв собі за псевдо повстанське ім'я іншого отамана Київщини – Орлика з Гостомеля (Федора Артеменка).

Ось так у 1941-му ожили наші отамани – у діячах нового покоління неперервного Визвольного руху українського народу за свою свободу.

Роман КОВАЛЬ

ЖИВЕМО НАДІЄЮ...

Щодня, прокидаючись, починаю день єдиною думкою: як там мій Роман, як там мій син у тій далекій, страшній невідомості?.. Сідаю снідати – а чи ж він там снідає?.. Лягаю спати – як там йому спиться?..

Мій син Роман зник безвісти ще 13 вересня 2022 р. біля селища Миколаївка Друга, що на Бахмутщині. З тих пір у нашій хаті немає ні радості, ні спокою. Дружина злягла зовсім, а я – наче й живу, і працюю, і бандуру беру до рук час від часу, а думка не полишає ні на хвилину: де зараз мій син? Якщо живий і в полоні, то як він витримує неволю і жорстокість тих недолудів? Тим більше з цілою купою хвороб...

Пригадується його дитинство. Народився Роман 22 травня 1975 р. в нашому селі Великий Хутір. Десь, певно, у 2-му класі опитували дітей: хто ким хоче стати, як виросте. Роман тоді сказав, що буде археологом. Більшість його однокласників, мабуть, тоді ще й слова такого не чули. Просто в нашій сім'ї багато читали дітям, велися розмови про історію України, про археологічні розкопки. Але археологом Роман не став – став геологом, закінчивши Київський геолого-розвідувальний технікум. Учився в жаклих умовах початку 1990-х, коли нувориші-скоробатяки привласнювали все, що могли, навіть гуртожиток технікуму, всіма способами витісняючи з нього студентів, щоб зробити там готель. Але вдалося успішно закінчити навчання. Роман дуже любив свою справу. Мав цілу колекцію камінців з експедицій і міг годинами розповідати про те, де, коли, за яких умов утворилися ця порода. Як не дивно, але за тодішніх нелегких умов працевлаштування йому вдалося потрапити на роботу техніком-геологом у геологічну експедицію в м. Кам'янці на Черкащині. Шукали уран і золото, поки прем'єр Азаров не зруйнував українську геологію. Потім Роман учився заочно в Дніпровському гірничому університеті, працював маркшейдером на урановій шахті на Кропивницьчині. Дуже підірвав здоров'я і мусив звільнитися. Далі, після знищення Кам'янської геологічної експедиції, були біржа, сільська ферма, працював інженером з техніки безпеки у Великохутірській ОТГ.

Найпомітнішою рисою його характеру була старанність у будь-якій роботі: у геології його цінували за те, що він дуже скрупульозно робив описи кернів. Тоді як багато хто з його досвідченіших колег при описі видобутих зразків часто висували власні "гіпотези", спираючись на свої знання і досвід, не завжди звертаючи увагу на реальний склад керна. Роман же записував усе, що бачив, і тому часто

доходив цікавих висновків. На урановому руднику він як маркшейдер щодня обходив усю шахту, відчувачи відповідальність і за вибір правильного напрямку виробки, і за безпеку шахтарів, хоч його попередники так не робили і дивувалися з його такої старанності. Як інженер з техніки безпеки, дуже відповідально ставився до цієї справи, вишукував в інтернеті всі потрібні зразки і форми документації, щоб ніхто не міг, як кажуть, "прикопатися". А коли прибули з району інспектувати його роботу, то самі переписували в нього деякі документи, бо в них у районі їх не було.

А ще Роман дуже любив українську культуру, музику. Грає на баяні, гітарі, сопілці. Має добрий слух і гарний голос. Завжди був учасником хору, фольклорного гурту, грав на сопілці у трієстих музиках. Він дома зробив дизайн обладнання кухні і ванної, робив речі з дерева, з цегли. Навіть вишив і пошив собі дві сорочки-вишиванки, виплів кілька солом'яних брилів, умів плести лозові кошики, обплести лозою пляшки та глечики...

Коли почалися напади з боку московії у 2014 році, то без жодних вагань пішов в АТО – 6-та хвиля. Так само й у 2022-му, у перший же день московитського нападу, 24 лютого, пішов у військомат. Воював у військовій частині А0409. Його військова спеціальність – зв'язкивець. В АТО він і був зв'язківцем, причому досить кваліфікованим. Освоїв найновішу на той час техніку. А в повномасштабній війні чомусь був стрільцем-санітаром 3-го механізованого відділення 1-го механізованого взводу 8-ї механізованої роти 3-го механізованого батальйону в/ч А0409. Військова частина переміщалася по різних місцях, а у вересні її перекинули на Харківщину, а потім уночі проти 13 вересня зверху на БТРі дуже швидко переїхали до Бахмута. Саме тоді ми востаннє по-

чули на кілька секунд голос сина. А вдень їхній взвод кинули в наступ у районі Миколаївки Другої. Олександр Лемех, земляк із Дробишчини, йшов поряд із Романом (на відстані десь метрів 20 – 30), вели перестрілку з рашистами-вагнерівцями, і раптом ударили гармати. Сашко бачив, як Роман упав, але попадали тоді всі. Сашко був поранений, і його втягли в БМПі, біля якого теж недалеко розірвався снаряд. Поранений водій зміг вивезти тих, кого встигли забрати, але Романа врятувати не вдалося. Командира роти біля хлопців не було: він сидів перед монітором кілометрів за 10 від місця бою. А коли на другий день послали дрон з відеокамерою, то ні мертвих, ні живих не побачили. Кажуть, що місце обстрілювалося, а може, й узагалі було зайняте москвитами. Тому пошуків не робили. Того дня зникли безвісти десь осіб 15.

(А це ще одна річ – це так, між іншим. Там узагалі, кажуть, командири робили дивні маніпуляції із хлопцями: бувало, послали їх на вірну смерть. А ротного досить швидко кудись перевели, після того як одна з енергійних матерів одного зі зниклих хлопців зуміла добратися до нього і сказала, що він мав би бути біля своїх підлеглих і що вона цього так не залишить, а він відповів:

– Скаржся куди завгодно – мені нічого не буде).

Оце така доля мого сина. Невідома доля. Тим тяжче таке пережити. Дуже старанний і добрий. Усе вмів робити. Своєї сім'ї не створив. Ніби передчував. Сподівалися, що буде нам і підтримкою, і опорою. Єдине, що залишилося, – це надія: надія такі побачити живим свого сина і надія зустріти Перемогу України.

Слава Україні!
Героям слава!

Михайло КОВАЛЬ, кобзар
Село Великий Хутір Золотоніського району Черкаської обл.

“КОБЗО! ТИ НАША ВІДРАДА ЄДИНА”

Сто років тому, 19 листопада (за ін. даними 10 листопада) 1924 р., у с. Макухах (нині Зінківської міської територіальної громади Полтавського району) прийшов у світ Михайло Башловка.

Дитинство було невеселе – він рано втратив зір. У восьмирічному віці Михайлик зазнав страшного лиха: у його село прийшов Голодомор. Переживання втілилися в “Пісню про Голод”. У ній він розповів, як у його батьків “комсомольці молоді” забрали “жито і пшеницю”. Залишився лише “клунок сочевиці”. Щоб врятувати його від лютих комсомольців, мати закинула клунок на піч до сина в надії, що ті не стануть забирати у сліпої дитини останнє. Помилалась...

І хоч як я захищав дорогого клунка, Він таки помандрував до зсипного пункта...

У 16 літ навчився грати на бандурі, яка стала його годувальницею. У часи Другої світової (1944 – 1945) кобзарював на Полтавщині, Київщині, Сумщині, Харківщині...

У 1945-му оселився в Києві. Грав у кобзарському ансамблі при Київському товаристві сліпих. Працював у товаристві – сортував речі по коробках. Тут познайомився з незрячою дівчиною Параскою – вона стала його дружиною і народила 6 дочок.

Улітку 1968 р. до його оселі завітав дослідник кобзарства Богдан Желінський. Ось фрагмент його спогаду: “Ми попросили кобзаря пограти. І він, підстроївши кобзу, вчинив нашу волю... Мов зачаровані слухали ми голос приємного тембру і дзвінкі щедрі звуки кобзи народного співця, який частував нас своїми творами, народними піснями і думами. А ми просили грати ще і ще...”

Автор книги “Кобзарі в моєму житті” Ренат Польовий писав: “Добродієм Башловкою я зацікавився після розмови з роменським бан-

дуристом Євгеном Адамцевичем. Той розповідав, що, коли 1969 року при Музично-хоровому товаристві УРСР було створено Об'єднання співців-кобзарів, туди ввійшло 14 осіб – як літніх, що дивом уцілилися після сталінського погрому, так і кобзарів молодших. Серед них був і незрячий київський бандурист Михайло Башловка. Запав він Адамцевичеві в душу, бо створив мелодію на слова Пантелеймона Куліша “До кобзи” та до поезії Тараса Шевченка «Стоїть в селі Суботів». А ще припав до серця, бо на першому концерті Об'єднання співців-кобзарів у Київському оперному театрі навідріз відкинув настанову звершників співати твори «радянського фольклору» і відмовився виступати. А відомий знавець українського народного мистецтва Іван Макарович Гончар сказав мені, що має у схованці віршовану історію України Башловки – талановитий і сильний твір” (з книжки “Тиха війна Рената Польового”).

А ще Ренат Польовий запам'ятав “усміхнені очі” Михайла Башловки.

Ренат Польовий в оселі Івана Макаровича Гончара слухав у виконанні Башловки Кулішеву “До кобзи”. “Голос у нього дзвінкий, високий”, – загунав Ренат Петрович.

Кобзо! Ти наша відрада єдина...
Поки із мертвих воскресне

Вкраїна,
Поки діждеться живої весни,
Ти нам про нашу тісноту дзвони.
Стиха дзвони, нехай змучене серце
Важко заб'ється, до серця озветься,
Як на бандурі струна до струни.

Пісня зворушила слухачів.

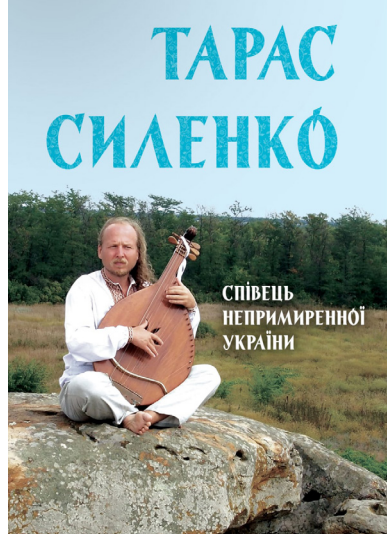
Ренат Польовий зазначав, що Михайло Башловка є автором мелодій пісні “Пам'яті 30-ти” про героїв Крут (на слова Павла Тичини), балади “Ярина” (сл. Бориса Грінченка), “Ельдорадо” Володимира Самійленка, “До Основ'яненка” (“Б'ють пороги, місяць сходить”) Тараса Шевченка, “Сонце на обрії, ранок встає” Олександра Олеся. Виконував і власні пісні – про Івана Богуна, голод 1933 року та інші.

1971 року почалися репресії проти творчої інтелігенції. Ренат Польовий, який тоді жив на Донбасі, був у тривозі за долю кобзаря-антикомуніста. Свій спогад завершив так: “Моя тривога, на жаль, виправдалася: 30 квітня 1973 р. Башловка несподівано помер, не доживши й полудня віку”.

У родині кобзаря вважали, що його отруїли кав'єрністи... Це мені розповіла Анна Башловка, Михайлова дочка.

Поховали козака-бандуриста на Байковому кладовищі.
Вічна слава!

Роман КОВАЛЬ, Історичний клуб “Холодний Яр”

29 грудня виповнилося 652 р. кобзареві Тарасові Силенку. Пропонуємо вашій увазі спогад співачки Руслани Лощман з книги “Тарас Силенко. Співець непримиренної України”.

Він завжди був для нас вірним служінням своєму народові. Його надмірна скромність та невиваженість дивували. Перші зустрічі з ним на культурно-мистецьких заходах дали мені уявлення про його унікальну творчість, яка вбирала в себе не лише найкращі зразки нашого минулого – епічного фольклору, а й власної творчості, яка розкривала душу митця і змушувала медитувати аудиторію разом з ним. Саме такі відчуття в мене виникали під час виступів Тараса перед людьми в Холодному Яру, на патріотичних фестивалях та акціях у Каневі, Києві,

“СПІВОЧИЙ ФІЛОСОФ”

на батьківщині Івана Лютенка-Лютото, Максима Залізняка, Тараса Шевченка та інших героїчних синів України. Він тягнувся до цих імен, до вшанування тих, хто творив нашу національну ідею та мистецтво, і в такий спосіб входив у це коло творців.

Про бандуру та спів Тараса Силенка можна було б написати не одну книгу, а його виконавська діяльність заслуговує на серйозне наукове дослідження. Гадаю, настане час і для цього, бо його син Святослав увібрав не лише батькову школу гри і співу, а й інтонації, тембр голосу, щирість подачі кожного слова, експресію виконання та живого спілкування з народом, якому співав.

Тарас був унікальним ще й тому, що не мав заздрості до колег, навпаки, з відкритою душою завжди підтримував їхню творчість, долучався до всіх справ, де міг би бути корисним. Він виступав перед бійцями на фронті, перед учнями та молоддю, давав благодійні концерти для простих людей. І, дивлячись на нього, я бачила оту Шевченкову простоту, якою він захопив світ. У Силенка були такими ж великодушність, любов до Батьківщини, правдивість і щирість.

Проживши чесне життя, не надбавши багатств, його світла душа буде вічно жити в імені “Україна”. Він служив їй вірою та правдою, часом видаючись диаківним мандрівником з бандурою за плечима, співочим філософом, який прихову-

вав свої болі за світлою усмішкою.

Якось я мала концерт до свята Українського козацтва в Будинку звукозапису України. Співала з оркестром та капелою бандуристів. І в момент співу кризь світло прожекторів побачила в темному залі Тараса. Він щиро слухав і переймав кожне слово, наче рідна людина тримає кулаки за твій успіх. Тоді я зраділа тому, що маю в залі не лише слухачів-шанувальників, а й колег, який прийшов підтримати.

Він цікавився розвитком нашої музичної культури, відвідував усі можливі події активного українського суспільства. Був небагато-слівним, але по його очах можна було зрозуміти, що в нього на душі. Я думаю, що це заслуга його батьків та вчителів, які виховали його щирим до людей та української пісні.

Шкода, що життя Тараса Силенка було таким коротким і ми мали зовсім мало часу, щоб до кінця осягнути його величну постать. Він був заслуженим артистом України, але вів себе так скромно, без зайвої гордині, наче ви з ним сиділи в школі за однією партою.

Насправді ж він був і назавжди буде народним співцем України. Пишу ці слова і відчуваю, як вони світяться його світлом. Бо душа його вічна, він і зараз серед нас здобуває нову перемогу для майбутнього України.

Слава! Слава! Слава!

Руслана ЛОЩМАН, заслужена артистка України, волонтерка

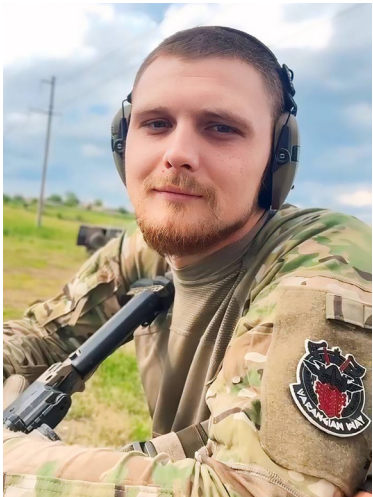
МОЛИТВА УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТА

Україно, Свята Мати Героїв, зійди до серця мого, прилинь бурєю вітру кавказького, шумом карпатських ручаїв, боїв славного Завойовника Батька Хмеля, тріумфом і гуком гармат Революції, радісним гомоном Софійських Дзвонів. Нехай в Тобі відроджуся, славою Твоєю опромінюся, бо Ти все життя моє, бо Ти все щастя моє. Задзвони мені брязкотом кайданів, скрипом шибениць у понурі ранки, принеси мені зойки катованих у ложах, і в тюрмах, і на засланні, щоб віра моя була гранітом, щоб росло завзяття, міць,

щоб сміло я йшов у бій, так, як ішли Герої за Тебе, за Твою славу, за Твої Святі Ідеї; щоб помстити ганьбу неволі, потоптану честь, глум катів Твоїх... Спали вогнем життєтворчим всю кволість у серці моєму. Страху нехай не знаю я, не знаю, що таке вагання. Скріпи мій дух, загартуй волю, в серці замешкай моєму! У тюрмах і тяжких хвилинах підпільного життя рости мене до ясних чинів. У чинах тих хай знайду я смерть солодку, смерть у муках за Тебе. І розплинися в Тобі я, і вічно житиму в Тобі, Відвічна Україно, могутня і соборна!

НАВІКИ З ХОЛОДНИМ ЯРОМ

Ще у 2023 р. Олександр Назарчук обговорював з побратимами свою загибель. Він заповів, щоб його тіло кремували, а частину праху розвіяли над Холодним Яром – місцем, яке зрощувало, збирало і збирає під стяги боротьби за Українську державу героїв різних епох. Місцем, яке надихало Олександра, звідки він черпав натхнення, силу та звитягу.

Олександр Назарчук прийшов у світ 30 березня 1997 р. в с. Піщаному Броді Новоукраїнського району Кіровоградської області. Коли йому виповнилося 8 років, родина переїхала до м. Помічної, а пізніше до Кіровограда (нині Кропивницький). Закінчивши 9-й клас, хлопець вступив до ПТУ № 12 м. Знам'янки з метою здобути спеціальність “помічник машиніста тепловоза”.

Батьки Олександра багато подорожували. Часто родиною завертали і до Холодного Яру, який був тим місцем, що вабило, зачаровувало і спонукало до приїзду знову і знову...

У 2015 р. Олександр Назарчук пройшов військову строкову службу в лавах ЗСУ. Служив у 2-му Президентському полку. Потім працював у будівельній фірмі, далі – головним сироваром у сироварні “Лісова коза”, що на Кіровоградщині.

У жовтневому числі “Незборимої нації” ми опублікували прощальне слово “Микола Соляр, онук козака Армії УНР”. Про Миколового діда Корнія ми писали ще 2018 року – у ч. 8 нашої газети...

25 – 26 квітня 2015 р. в Чигирині та Холодному Яру відбулися 20-ті вшанування героїв Холодного Яру за участю Патріарха Філарета та героїв українсько-російської війни. Микола з батьком відвідали ці вшанування. “Микола був вражений і вже 5 травня пішов до війська”, – згадував його батько Олександр.

Наприкінці жовтня 2022 р. прибила страшна звістка – Микола безвісти пропав під час бою біля с. Павлівки Волноваського району Донецької області. До квітня 2024-го про долю сина нічого не було відомо – хоч тіло повернули за обміном ще торік у травні. З’ясувалося, що Микола загинув 29 жовтня 2022 року.

За кілька днів до похорону до Олександра Соляра в с. Долинське Дніпровського району приїхала делегація від сільради з’ясувати деталі поховання. Влада урочистостей не планувала. Заступник голови ОТГ Юрій Шаповал не посоромився сказати батькові полеглого героя: “Взагалі, це справа кожного особисто – йти до ТЦК чи не йти”. Мовляв, захищати Батьківщину не обов’язково. Олександр відповів йому словами сина: “Колаборантів і сепаратистів – на перегін, а не на перевиховання!” А похорон сина провів як належить – по-козацьки...

Зацікавився українською та античною історією, давньоскандинавською релігією. Був активним учасником уболівальницького руху футбольного клубу “Зірка”.

Ще до служби в армії Олександр очолював Кропивницький осередок Всеукраїнської громадської організації “Сокіл”, головним партнером якої є ВО “Свобода”. З тих пір він майже щорічно долучався до заходів зі вшанування героїв Холодного Яру, був учасником Фестивалю нескореної Нації “Холодний Яр”.

На момент повномасштабного вторгнення Росії Олександр перебував за кордоном. У перший же день вирішив повернутися. Вранці 26 лютого 2022 р. він переступив батьківський поріг і одразу почав збирати наплічник.

Добравшись до Києва, долучився до ОДЧ “Карпатська Січ”. Разом з побратимами брав участь у звільненні Ірпеня, Бучі та інших населених пунктів Київщини. Після деокупації Київщини ОДЧ “Карпатська Січ” передислокували в околиці м. Барвінківського Ізюмського району Харківської області. Олександр приєднався до 5-ї Окремої штурмової київської бригади ЗСУ.

Боронив Донецьчину. Служив на посаді командира відділення взводу роботизованих платформ роти вогневої підтримки. У серпні 2023 р. дістав поранення. Після лікування повернувся в стрій.

Олександр планував жити: 2024-го вступив на заочну форму навчання до Центральноукраїнського національного технічного університету, на кафедру машинобудування, мехатроніки і робототехніки. Його цікавила робототехніка, він бачив її в дії, з нею працював. Тому саме ці свої вміння і навички мав намір розвивати надалі.

Молодший сержант Олександр Ігорович Назарчук “Фріц” загинув 9 жовтня 2024 р. в районі населеного пункту Ступочки Краматорського району Донецької області – під час виконання бойового завдання.

КОЗАК БОЖИЙ МИКОЛА

Микола прийшов у цей світ з першим снігом – 12 грудня 1981 року. Вранці землю вкрив сніг. Олександр зауважив це як віщий знак – він, мислитель, вірив у прикмети.

Батько із сином завжди розмовляв як з дорослим – із самого малечку. Звичайно, не забував, що це дитина. Олександрів було цікаво, як його дитя реагує на недитячі питання. Ось приклад. Було Миколі 6 років, батько каже: “Мати боїться курку різати, і я теж не можу, а менша сестричка їсти хоче”. Микола постояв, подумав, пішов, узав ніж... Батько запитав: “Що це буде?” Почув відповідь: “Ну треба ж”. Звісно, батько ножа від сина забрав...

У 2017-му (чи у 2018-му) Микола приїхав з війни у відпустку. Згадали дитинство. Микола каже: “У мене була моя кобила Квітка”, а Олександр йому: “А може, наша? Де ти її взяв, батьки ж купили лоша”. Микола відповів: “Я син Божий, не раб Божий. Я знав, що мені з тобою буде нелегко, але прийшов у твою сім’ю. А лоша змусив тебе купити силою думки”.

Олександр Соляр багато разів розмірковував над цією розмовою...

І ось 20 липня 2024 р. зустрів батько сина в закритій домовині. Став на коліно, притиснув до серця, схилив голову і мовив: “Прости, сину”.

Потім підвівся, на домовину наніс солярний знак Колоброд, укрит туну червоно-чорним прапором. І про тютюн та квартиру забув. Розпалив вогонь обрядовий, поклав туди требу, підняв руки до неба і промовив: “Відправляю золотую лодію на Луки Сварожі. Золотую лодію із захисником нашим, який розумом своїм, думками своїми, силою своєю, животом своїм захищав нас до останнього подиху”.

Після обряду із сумним прапором Холодного Яру, червоно-чорним і жовто-блакитним знаменами під “Плине кача” скорботний кортеж рушив до центру Миколаївської об’єднаної територіальної громади.

Сотні людей уздовж дороги ставали на коліна і схилили голови у скорботі.

Під час прощання промовляли козак Історичного клубу “Холодний Яр” Віктор Кобзар, військовий

За бойові заслуги Олександр Назарчук нагороджений відзнакою киявського міського голови “За сприяння обороні Києва”, відомчою відзнакою Міністерства оборони України “За жертву крові в боях за волю України”. Нагороджений почесною відзнакою командира військової частини А4010 – перснем “Вірність і честь”.

Силу, відвагу і всі військові чесноти черпав з героїзму холодноярських героїв та героїв скандинавських епосів.

Йому було лише 27 років...

15 жовтня кропивничани коридором шани і пам’яті зустріли скорботний кортеж, який на щиті повернув Олександра Назарчука до рідного міста, зробивши зупинку під час всеукраїнської хвилини мовчання на площі Героїв Майдану.

Колона з трьох десятків автомобілів із синьо-жовтими і червоно-чорними прапорами рухалася від в’їзду в місто Університетським проспектом до Далекохідного кладовища.

На Алеї Почесних військових поховань панакхиду відслужив архієпископ Кропивницький і Голованівський Православної церкви України Марк.

10 листопада 2024 р. біля Меморіалу козакам-добровольцям, які загинули в російсько-українській війні, члени родини та побратими Олександра виконали його заповіт. Тепер він навіки з Холодним Яром.

Олександр був благородною та сміливою людиною. Життєрадісний, щирий, з надзвичайною усмішкою та сміхом, які нікого не залишали байдужим.

Він дуже любив свою родину. Для рідних і друзів був опорою, він завжди був готовий прийти на допомогу.

Віта МАКАРЮК, завідувачка філіалу “Холодний Яр” НІКЗ “Чигирин”

Використано розповіді батьків Олександра – Алли, Олександра та побратимів.

капелан, Оксана Скорик (Миколова класна керівниця), волонтерка Тетяна Матина й Андрій Лагода, начальник воєнізованої охорони з Миронівки, де служив до широкомасштабного вторгнення Росії Микола.

Вийшов і батько. Поклонився на чотири сторони світу, став на коліна перед домовиною і сказав: “Прости, козаче”. Підвівся і звернувся до людей: “Гинуть молоді, найкращі, ті, хто найбільше заслуговує жити в цій країні. Хто винен, що зараз війна? Винні всі. І я в тому числі. Одні свідомо кликали ворога на нашу землю, а інші нічого не робили, щоб цього не сталося. Бездіяння – це допомога ворогові”.

Після промов варта взяла на плечі домовину і рушила на кладовище...

Поховали Миколу 20 липня 2024 р. біля дідуся Корнія, козака Армії УНР.

На цвинтарі пролунала сальва. Старший варти вручив Миколовому синові Назару червоно-чорного прапора, а жовто-блакитного – батькові.

Прийнявши прапор, Олександр Соляр сказав: “За Україну, за її долю, за честь, за волю, за народ”.

Зробивши рукою “від серця до сонця”, вимовив: “Загинув смертю хоробрих”.

Олександр Соляр попрохав завершити цей спомина молитвою сповідника Рідної віри Івана Просняка. Ось ці слова: “Господине Господи Свароже всевоскресаючий, упусти його у хороми свої небесні вклонитися відцям і правідцям. Нехай возрадується, що ревню стояв Микула за землю нашу святую і мислю, і гласом, і грудію. Господине Боже Свароже всевоскресаючий, одари ласкою премногого Микулину душу правідною, аби онуки наші, на поріг ставши, увиділи нині упокоєного новонародженого і возрадувалися, як ми нині радуємося, на луки твої златії його проводжаючи”.

Слава борцям за волю України!

Роман КОВАЛЬ, Історичний клуб “Холодний Яр”
Київ, 26 листопада 2024 р.

“ДАЙ, БОЖЕ, СИЛИ!”

24 листопада в Києві в Михайлівському Золотоверхому соборі відспівали Дмитра Богуславського, старшого брата борців за волю України Богдана, Данила та Устима.

Усіх їх привела у світ поетеса Марія Гармаш. Торік у цьому ж соборі відспівали її сина лицаря-бандуриста Данила Мельника, нашого товариша з юних літ, учасника холодноярських вшанувань та вечорів пам’яті Історичного клубу “Холодний Яр”. У ті дні дістав важке поранення Богдан Богуславський, через що втратив ногу.

Бідна мати!

Своє горе пані Марія тримає при собі, не намагається викликати співчуття до себе та своїх синів. “Синочку-соколику мій мудрий, мій розважливий Дмитрику! – написала вона. – Перед очима наче весь час прокручується фільм нашого

життя, де ти всіх об’єднував, тихо всім допомагав і ненав’язливо радив. Порадь і тепер, як скликати до вшанування твоєї пам’яті всіх тих, з ким ти спілкувався і дружив?..

Мене дуже підтримала розповідь вдови колишнього твого підлеглого, де він свідчив, що з усіх командирів, з ким доводилося йому спілкуватися, ти був найадекватніший і найвідповідальніший.

Пам’ятаю твою радість приїзду до мене, коли ти не тільки старався щось допомогти, а й радів моїм малвам, моєму молодому садочку, який я ростила для вас. Ти добре запам’ятав мою маму, твою бабусю Ульяну і її розповіді про долю нашого роду, ти найкраще розумів мене в будь-якій ситуації. Ти так просто й лагідно зумів мене відвести од відчаю, коли загинув Данко, підказуючи, що треба робити насамперед.

Дмитрику, я засвоїла твої уроки, мій сину-вчителю!

Я дякую всім тим, хто підтримував тебе в житті, хто допомагав тобі твердо стояти на своїх патріотичних переконаннях всупереч усім складним обставинам. Я дякую Богу, що ти в мене був і будеш у моєму серці до останнього мого подиху...

Уся Україна тоне в морі горя і сліз, гинуть наші діти за правду, а тому ніяк не можна допускати відчаю. Що б не було, треба всім вистояти в правді, бо інакше чого варте наше життя? Адже “хто вистоїть до кінця, той спасеться”.

Дай, Боже, сили!

Історичний клуб “Холодний Яр”

ДОБРОВОЛЕЦЬ З АРГЕНТИНИ

18 листопада був у мене аргентинський доброволець Александр – років 25 – 27, чемний, усміхнений, привітний. З чорними вусами. Схожий на українця з Півдня України.

Александр ходив на милицях. А в нас якраз світла не було, тож він з товаришем мусив підніматися до мене пішки.

Александр воював на Харківщині, дістав поранення в бою під с. Липцями. Зараз лікується в Києві. Як виймуть металеві штифти, поїде на лікування в Литву.

Роман КОВАЛЬ

“І ЩЕМНО, І БОЛІСНО...”

Поверталась пізно ввечері з Кам’янки додому, у Мельники. Пройжджала повз Меморіал козакам-добровольцям. Ви знаєте, я бачила ліхтарі вдень. Але навіть не уявляла, який це має вигляд у темний час доби і яке враження справляє! Я зупинилась мов заворожена! Це так... от навіть слів не підбрало. Це і урочисто, і таємниче, і велично, і різоче, і щемно,

і болісно, і... і... і... Море емоцій, мурашки по тілу, сльози навернулись.

Незабутньо. Той, хто побачив, байдужим не залишиться.

Щира подяка Геннадію Антипову за ідею і її втілення!

Віта МАКАРЮК, завідувачка філіалу “Холодний Яр” НІКЗ “Чигирин”

РОЛЬ ТАНКА В КОХАННІ

...А потім трапилася подія, яка змінила моє життя. Я закохався!

Пізнюю вечора я приїхав до Петровича, щоб спланувати черговий виїзд, коли мені зателефонував якийсь волонтер і повідомив, щоб треба приїхати в авдієвську лікарню – забрати молоко. Не хотів хлопців витягувати вночі з лісу, поїхав сам. Першою мені назустріч вийшла дівчина Аліна, і я зразу в неї закохався. Так буває – навіть на війні. Щоб якось її здивувати,

запропонував поїхати зі мною і постріляти з танка. Мовляв, нумо зранку глянемо на схід сонця.

Вона згодилася. Ми вийшли стріляти, я коректую, снаряди вибухають, вона задоволена – кричить, пищить. Закінчивши стрільбу, покидаємо позиції, як тут по нас почали гатити міномети. Я вже трохи злякався, картаю себе: “Ідіот, навіщо ти брав дівчинку на танк?” Але й тут усе закінчилося добре, після цього виїзду в нас розпочалися стосунки...

Я сам був шокований своєю поведінкою, не кажучи вже про танкістів. Вони дивилися на мене великими очима і не розуміли, що в моїй голові.

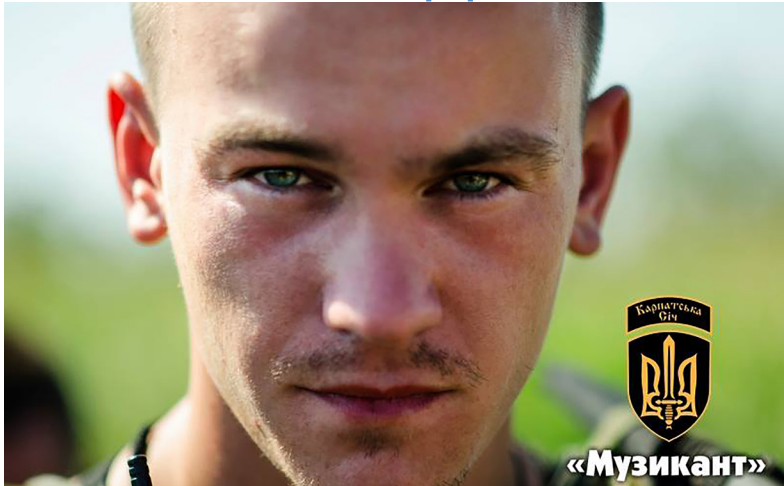
Аліна тоді перебувала в медичному підрозділі “Госпітальєри”, разом зі своєю подругою “Кубою”. Але згодом вони створили медичну службу при нашій штурмовій роті.

Дмитро КОЦЮБАЙЛО “ДА ВІНЧИ”

Розповідь записав Михайло Урман.

З книги Романа Ковалю “Побратима мого зачепила куля вражача...”

КОЗАК ЛІ З ДОНБАСУ

10 березня 2022 р. в Маріуполі під час виконання бойового завдання загинув 29-річний молодший сержант Олександр Лі-«Музикант». Тоді разом з Олександром не стало ще двох побратимів.

Олександр народився в місті Добропіллі. Здобував освіту в Добропільському НВК № 4. Дуже любив музику, сам створював пісні, записав декілька композицій. Відвідував

церкву «Слово Життя», де й познайомився зі своєю майбутньою дружиною Елеонорою. Після закінчення школи вступив до Біблійного інституту «Слово Життя» в Донецьку. За два роки закінчив його й пішов в армію. Служив у Львові.

Після демобілізації Олександр повернувся до рідного Добропілля, де почав працювати на шахті. Згодом переїхав у Донецьк і влаштувався в

компанію менеджером. Мріяв стати журналістом, тому після російського вторгнення у 2014 році повернувся в Добропілля, де знімав репортажі про ситуацію в районі. Там познайомився з Олегом Куцином, який створив ОДЧ «Карпатська Січ». Олександр вирішив стати до лав «Карпатської Січі». Став снайпером. Разом з побратимами захищав Донецький аеропорт. У 2015 р. був поранений, втратив палець на лівій руці.

У 2016 р. Олександр пішов з армії – хотів спробувати пожити цивільним життям. Одружився зі своєю коханою Елеонорою. Подружжя переїхало жити до Об'єднаних арабських еміратів. Олександр працював баристаю, згодом – менеджером у ресторані. Але його завжди тягнуло на війну. Щоб покращити свої навички, чоловік їздив на військові курси в міжнародну академію в Польщі. Після цього вирішив повернутися в Україну і став до лав полку «Азов».

За кілька днів до повномасштабної війни в Олександра вже був казармовий режим. 22 лютого 2022 р. він попрощався зі своєю дружиною і відправив її додому в Добропілля. Тоді вони бачилися востаннє.

З перших днів вторгнення Олександр обороняв Маріуполь. Був стрільцем-помічником кулеметника

відділення розвідки. Підтримував контакт зі своєю дружиною телефоном до 5 березня. Далі з ним не було зв'язку, але через друзів Елеонора знала, що її чоловік живий.

10 березня Олександр загинув, дружині повідомили про це за кілька днів. Та все ж вона вірила, що чоловік живий. Аж поки за 7 місяців у межах обміну тілами українських захисників їй повідомили про збіг ДНК. Тіло воїна повернули додому.

У березні 2023 р. з Олександром попрощалися на Байковому кладовищі в Києві.

«Саша був дуже відповідальним, чесним, сміливим, – згадувала дружина захисника Елеонора Лі. – За що не візьметься – усе в нього виходить. Був гарним чоловіком, ми кохали одне одного та підтримували в усьому. На жаль, у чоловіка були доволі складні стосунки з батьками. Коли у 2016 році ми побралися, Саша мені сказав, що хоче побудувати міцну сім'ю, протилежну тій, яка була в нього».

За свою службу воїн був нагороджений низкою відзнак: за оборону Донецького аеропорту, відзнакою ВО «Свобода», медаллю Михайла Коцюбинського, медаллю «Захиснику Вітчизни». Посмертно Олександра нагородили орденом «За мужність»

III ступеня. У м. Добропіллі перейменували вулицю іменем Олександра Лі. У багатьох містах Донецчини, зокрема і в Добропіллі, були розміщені плакати та бігборди з біографією захисника України.

Вадим ФІЛАШКІН

Від Романа Ковалю. Я знав «Музиканта» як довірену людину мого друга Олега Куцина, командира ОДЧ «Карпатська Січ». «Музикант» був відданий Олегові. Олег був у нього попереду всіх. Спочатку Олегові, потім іншим... Я був радий за Олега, що він досягнув такого рівня довіри і поваги у свого козацтва. Лі – це прізвище Олександрової дружини-корейки, яке він узяв собі під час одруження (через непорозуміння з батьками). Олег доброзичливо кепкував щодо його новопрдбаного прізвища, а Олександр не ображався і лише приязно усміхався... А ще Олександр розповідав мені, як у 2014-му він із друзями нищили сепарів у Добропіллі й закопували їх у посадках...

За кілька наших коротких зустрічей у лютому 2015 р. під Києвом Олександр справив на мене якнайкраще враження. Такими земляками пишаюся.

Вічна слава козакові Лі!

НЕ ЗНАЄШ, ЩО ДОДАТИ ДО СКАЗАНОГО, ДОДАЙ ЗРОБЛЕНЕ

- Смерть – лише невелика частина життя.
- Тримайся якомога ближче до Бога – і Він буде поруч із тобою.
- Роби добро безкорисливо, не вважаючи боржниками тих, кому допомагаєш.
- Щоб не втрачати довіру людей, не обманюй їх; щоб не втратити віру в себе, не обманюй себе.
- Турботою про ближніх плекайте свою любов до Бога.
- Перетвори свої мрії в конкретні плани – щоб мрії втілилися в життя.
- Стань цікавим собі – і тобою світ зацікавиться.
- Вдосконалюйся безперервно, перетворюйся в ідеальний інструмент досягнення мети.
- Женить хамів із Храму мистецтва!
- У його присутності хотілося бути відсутнім.
- Хочете, щоб люди не прагнули забороненого, – зніміть заборони.
- Перш ніж ловити ходокий вітер, визнач напрям свого шляху.
- Не гнівіть Бога, роздаючи смертним божественну шану.
- Звільні свій розум для нових думок і свіжих ідей.

- Ілюзії – вино життя, насолоджуйся ним, не занадто п'яніючи.
- Зроби себе цікавим собі, це буде найбільший успіх у твоєму житті.
- Думай, як пізнати світ, думай, як змінити його на краще.
- Визнач межі своїх можливостей, визнач і засоби розширення цих меж.
- Не можеш виправити свої помилки – досягни успіху, і твої помилки виправдають або канонізують.
- Нейтралізувавши опонента компліментом, добий його вагомих аргументом.
- Резонне запитання: якщо ваша думка розумна, чому вона суперечить своїй?
- Чим краще вихована людина, тим гірше вона пристосована до життя.
- Життя – це шлях з небуття в небуття.
- Грішний той, хто творить несправедливе, але тричі грішний той, хто несправедливе освячує.
- Вір перевіреном, цінуй вірних.

Андрій КОВАЛЬ, історик

КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ "ОТАМАНІЯ"

Книги Історичного клубу «Холодний Яр» можна придбати через крамницю «Отаманія». Ось тут: <http://otamania.in.ua>

АРХІВ ГАЗЕТИ "НЕЗБОРИМА НАЦІЯ"

Тут можна переглянути архів НН: https://commons.wikimedia.org/wiki/Category:Nezboryma_Natsia

Сердечно дякуємо за підтримку газети «Незборима нація»!

Ігор СМЕТАНСЬКИЙ (м. Калусь) – 150 грн

Іван КАЧУРИК – 400 грн

Олександр РИЖЕНКО (Київ) – 3000 грн

Леся КОЗЕНКО (Київ) – 3000 грн

М. КОВАЛЬ – 5000 грн.

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Наш індекс – 33545.

Індекс 87415 – для передплатників Донецької та Луганської областей.

Ціна 135 грн.

Часопис ОУН.

Передплатний індекс 30504. Ціна 432 грн.

“ВОСКРЕСАЮ ПІСНЯМИ І ВІРШАМ”

У серпні 2024 року наша газета інформувала про прийом творчих робіт на здобуття Літературної премії імені Юрія Тітова. Премію засновано за могою ініціативою Київською організацією національної спілки письменників України. Цей видатний поет нашого часу мав незламну силу духу. Прикутий до візка і маючи лише один спосіб писати, а саме друк носом на комп'ютері, створив 11 книг поезії, майже три сотні пісень, а за межами його земного життя вийшла дванадцята книга – “Воскресаю піснями і віршами”.

Долаючи труднощі, він був життєлюбом та оптимістом.

У мене не буде останнього твору, Останньої пісні повік не створю. Писатиму вічно про вільні простори, Бо я, мов вогонь Прометея, горю!

Хотілося б, аби в конкурсі на премію 2025 року взяли участь поети і поетеси Історичного клубу “Холодний Яр”, зважаючи на дві

обов'язкові вимоги: вік авторів – до 40 років, а також мати збірку поетичних творів, видану протягом останніх трьох років.

Буваючи на заходах клубу, чую багатьох наших молодих поетів з непересічними, талановитими творами, тому хочеться бачити цих авторів серед претендентів на премію.

А цього року в конкурсі перемогла Олена Савицька, полтавка, економістка, із книгою поезії “Віршований щоденник” (українська лірична поезія). Її твори суголосні за оптимізмом з поезією Юрія Тітова.

Нагороду пані Олені вручено на вечорі вшанування пам'яті поета 11 вересня в Національному музеї літератури України. До речі, у нашій газеті у 2025 р. буде ще одна передплатниця – Олена Савицька.

Владлен КОВТУН, голова комітету із вшанування пам'яті Юрія Тітова

На світліні – Владлен Ковтун і Олена Савицька

ФІЛЬМ ПРО ЛЮБОВ УКРАЇНОФОБА

28 жовтня на 5 каналі о 8.33 почалася демонстрація фільму “Тася” – про любовні романи Михайла Булгакова (генеральний продюсер Василь Вітер, ведуча Наталя Сопіт).

Питання не тільки до творців фільму, а й до керівників 5 каналу:

навіщо українському народові в час війни з Росією опі “зворушливі” історії про любов українофоба і морфініста Булгакова? Невже це важливіше, ніж фільми про українських героїв чи діячів української культури?

Звичайно, засмутила і лексика творців фільму, зокрема й підла російська ідеологема – “громадянська війна в Україні” і твердження, що М. Булгаков походив “із хорошої сім'ї”. До слова, цей фільм показували й кілька днів тому...

Нагадую, що ми з режисерами Олександром Домбровським, Олександром Рябокірисом і Володимиром Бондаренком створили понад двадцять документальних фільмів про борців за волю України – Юрія Горліса-Горського, Михайла Гаврилка, Семена Гризла, Вільне козацтво, отаманів Холодного Яру, чорних запорожців, Гуцульську сотню УСС, отаманів Ільницького, Якова Орла-Гальчевського та інших. Ці фільми вже не демонструвалися багато років...

Друзі, завершимо деморалізаційну “еру булгакова і пушкіна”! Робімо акцент на тому, що мобілізує нас на боротьбу з імперською Росією!

Роман КОВАЛЬ

ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ

Ці книги можна придбати через “Нову пошту” і “Укрпошту”, переклавши кошти на картку ФОП Р. М. Ковалю у ПриватБанку 5169 3305 3001 3009 (якщо переказуєте з ПриватБанку, а якщо з іншого банку, то ось дані одержувача: Коваль Р. М. ФОП 2164918550. Розрахунковий рахунок: UA 3330529900000 260050268000055), а у випадку пожегів – на картку Р. М. Ковалю у ПриватБанку, 5168 7451 7316 4051.

Переславши гроші, просимо через електронну пошту kovalroman1@gmail.com або вайбер +38066-211-41-85, +380 67-726-30-36 (+ телеграм) замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки.

Номери телефонів для довідок: 067-726-30-36, 066-211-41-85, 044-242-47-38.

Ось ціни без вартості пересилки:

“Тася” Романа Ковалю – 250 грн.

“Це було давно” Юрія Горліса-Горського – 140 грн,

“Шляхетні серця” Романа Ковалю – 300 грн.

“Самостійна Україна” Миколи Міхновського – 300 грн.

“Філософія сили” Романа Ковалю – 115 грн.

“Український націоналізм” (упорядник О. Однороженко) – 365 грн.

“Тарас Шенко, співець не-примиримої України” – 350 грн.

“Полковник Болбочан” Р. Ковалю і Ю. Юзича – 300 грн.

“Жінки у Визвольній війні: історії, біографії, спогади. 1917 – 1930” Романа Ковалю – 350 грн.

“Микола Міхновський: спогади, свідчення, документи” Р. Ковалю і Ю. Юзича – 550 грн.

[HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://nezboryma-natsiya.org.ua/)

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України